

THE NEW YORK TIMES-BESTSELLER

‘VOOR DAMIEN IS ONZE
OBSESSIE SLECHTS EEN SPEL,
VOOR MIJ IS HET VURIG,
VERBLINDEND EN ECHT...’

BEZIT MIJ

JULIE KENNER

XANDER

ROMAN

Ook verschenen van Julie Kenner bij Xander Uitgevers

Bevrijd mij (2014)

JULIE KENNER

Bezit mij

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Claim me*
Oorspronkelijke uitgever: Bantam Books
Vertaling: R.J. Cosijn
Omslagontwerp: MV/Inge de Leeuw
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Kathy Whittaker
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Deze vertaling kwam tot stand in samenwerking met
Random House, onderdeel van Random House Inc.

Copyright © 2013 Julie Kenner
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 263 1 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Bijna klaar?’ vraag ik. ‘De zon is al zeker vijf minuten geleden ondergegaan.’

Een paar meter van me vandaan verschijnt een deel van Blaines hoofd van achter het grote canvas. Ik blijf netjes stilstaan, maar vanuit mijn ooghoek kan ik zijn schouders, kale kop en vuurrode sik zien. ‘In mijn hoofd zie ik je nog steeds baden in de laatste zonnestrallen. Blijf dus maar stilstaan en zeg verder niets.’

‘Geen probleem,’ antwoord ik. Hij gromt geïrriteerd om mijn ongehoorzame gedrag.

Hoewel ik naakt bij de opening naar het dakterras sta, is er eigenlijk niets gekks aan dit gesprek. Ik ben er ondertussen aan gewend. Gewend aan de koele zeebries die mijn tepels zo hard maakt. Gewend aan de manier waarop de zonsondergang telkens weer iets wilds en opwindends in me losmaakt. Het liefst zou ik mijn ogen sluiten en me volledig overgeven aan dit woeste schouwspel van licht en kleur.

Ik ben ondertussen een beetje blasé geworden door Blaines kritische blikken. Ik knipper niet meer met mijn ogen wanneer hij mijn borst of heup bijna aanraakt als hij me in de juiste positie zet. Zelfs een gemompelde uitspraak als: ‘Perfect, Nikki. Je ziet er verdomme perfect uit’ doet me niets meer. In het begin reageerde ik hierop door me in te beelden dat ik mijn vuisten zó stevig balde, dat mijn nagels in mijn eigen vlees zouden snijden. Nu neem ik deze complimenten echter kalm en zwijgend in ontvangst.

Ik had werkelijk nooit kunnen vermoeden dat ik me zo op

mijn gemak zou kunnen voelen tijdens deze sessies. Oké, ik heb het grootste deel van mijn jeugd op de planken doorgebracht, maar tijdens die talloze missverkiezingen was ik natuurlijk altijd gekleed. Zelfs tijdens de onderdelen waarbij ik in een badpak rond moest lopen, waren mijn intieme delen keurig bedekt. Mijn moeder zou ongetwijfeld gruwen van ontzetting wanneer ze me zo zou zien; ik, met opgeheven kin en gebogen rug, mijn polsen achter mijn rug vastgebonden met een roodzijden lint, dat tussen mijn benen door langs mijn dijbeen omlaag loopt.

Ik heb Blaines schilderij ondertussen in geen dagen meer bekeken, maar ik ben bekend met zijn stijl. Ik kan me dus heel goed voorstellen op wat voor manier hij me met zijn kleurenpalet en penseelstreken vereeuwigt. Vluchtig. Sensueel. Onderworpen.

Een gekluisterde godin.

Ja, ik weet het zeker: mijn moeder zou een hartverzakking krijgen. Ik geniet er daarentegen met volle teugen van.

Opeens hoor ik voetstappen op de trap en slechts met de grootste moeite weet ik mijn houding te bewaren. Het liefst zou ik me namelijk hebben omgedraaid om hem te kunnen bekijken.

Damien.

Damien Stark is op dit moment het enige in mijn leven waar ik niet laconiek over doe.

‘Het aanbod wordt niet aangepast.’ Damiens woorden galmen via de marmeren trap dit vertrek op de tweede etage binnen. Hij spreekt met een normaal volume, maar de kracht en zelfverzekerdheid van zijn woorden geven me het idee dat ik in een kathedraal naar een donderpreek luister.

‘Zeg hen maar dat ze eens goed naar hun winstbalansen moeten kijken. Ze verdienen op dit moment geen stuiver en als ze zo doorgaan, is het bedrijf aan het einde van dit jaar om zeep. Ze verkeren gewoon in vrije val, zo simpel is het. Als ze straks te pletter slaan, staan al hun mensen op straat en gaat de hele zaak op de fles. Dan zijn ze al hun patenten kwijt en wordt het een

jarenlang gevecht met de curator. Als ze mijn aanbod aannemen, kan ik ervoor zorgen dat ze weer zaken kunnen doen. Jij weet dat ik gelijk heb, ik weet het en zij weten het zelf ook.'

Het geklik van de voetstappen is ondertussen gestopt en ik besef dat hij nu boven aan de trap staat. Normaal gesproken zou iemand die deze kamer binnenloopt getraakteerd worden op een waanzinnig uitzicht op de Stille Oceaan.

Maar in plaats daarvan ziet Damien mij in volle glorie.

'Zorg ervoor dat het gebeurt, Charles,' zegt hij met een wat kille stem. 'Ik moet ophangen.'

Ik ken deze man ondertussen door en door. Ik ken zijn lichaam. Zijn loopje. Zijn stem. En ik hoef hem niet aan te kijken om te weten dat de spanning die ik in deze laatste woorden hoor, niets te maken hebben met de zoveelste zakelijke overwinning. Het komt door mij. Dit besef, zo voel ik, is net zo prikkelend als een glas champagne op een lege maag.

Hij beheert een gigantisch zakenimperium, maar op dit moment ben ik het allerbelangrijkste in zijn wereld. Dat maakt me ontzettend vrolijk. En ja, ook behoorlijk opgewonden trouwens.

Ik begin te grinniken, maar word meteen door Blaine op mijn nummer gezet. 'Verdomme, Nik, hou eens op met dat gegrijs.'

'Je kunt mijn gezicht niet eens zien op dat schilderij van je.'

'Ik voel gewoon dat je lacht,' antwoordt Blaine. 'Hou daarmee op!'

Ik weet dat hij me een beetje plaagt. 'Ja, meneer,' zeg ik en schiet bijna opnieuw in de lach wanneer Damien begint te hoesten. Hij doet dit, zo weet ik, namelijk alleen maar om zijn eigen lachbui te verbergen.

Dat 'meneer' is namelijk ons geheimpje, ons eigen spel. Een spel dat vanavond officieel ten einde komt, nu Blaine de laatste hand legt aan het schilderij dat Damien had besteld. Dit besef maakt me zowaar een beetje melancholisch.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik blij ben dat ik straks niet meer zo

lang stil hoeft te blijven staan. Zelfs de denkbeeldige middelvinger die ik mijn moeder geef door zo te poseren, weegt namelijk niet op tegen de kramp in mijn benen aan het eind van iedere sessie. Toch zal ik dit straks gaan missen en dan doel ik vooral op de blikken van Damien. De hitte die uit zijn ogen straalt wanneer hij mijn lichaam van top tot teen bekijkt, bezorgt me zo'n warm gevoel tussen mijn dijen dat het me de grootste moeite kost om stil te blijven staan. Een heerlijk en tegelijkertijd pijnlijk gevoel.

En ja, ik zal ons spel ook gaan missen. Maar ik wil meer van Damien dan alleen maar spelletjes. Ik kan er niets aan doen, maar ik kijk nu al uit naar het moment waarop we gewoon Nikki en Damien zullen zijn. Dan zal er niets zijn wat nog tussen ons in staat. Zelfs de geheimen die we nog met ons meedragen, zullen na verloop van tijd als sneeuw voor de zon verdwijnen.

Achteraf bezien is het moeilijk voor te stellen dat ik zo gechoqueerd was door Damiens voorstel: een miljoen dollar in ruil voor mijn lichaam. Voor mijn beeltenis op het canvas, en de rest van mij waar en wanneer hij maar wilde.

Die aanvankelijke schok maakte al snel plaats voor een zakelijke houding, gelardeerd met stukjes verlangen en blinde woede. Natuurlijk verlangde ik net zo naar hem als hij naar mij, maar tegelijkertijd wilde ik hem straffen. Ik was er namelijk van overtuigd dat hij alleen maar geïnteresseerd was in het tienermodelletje van weleer. Zodra hij zou ontdekken hoe beschadigd ik in werkelijkheid was onder die opgepoetste buitenkant, zou hij me met mijn miljoen dollar meteen bij het vuilnis zetten.

Nog nooit ben ik zo blij geweest dat ik het bij het verkeerde eind had.

We hadden afgesproken dat ons spel een week zou duren, maar het werden er uiteindelijk twee. Gedurende die tijd dartelde Blaine rond zijn schildersezels, dikwijls met zijn penseel tegen zijn kin, een fronsende blik en hardop mompelend dat hij meer

tijd nodig had. Hij wilde namelijk dat alles perfect – weer dat woord – zou zijn.

Damien was bereid om hem deze extra tijd te geven. Hij had Blaine immers ingehuurd vanwege diens groeiende reputatie als een ware meester van de erotische kunst. Als Blaine meer tijd nodig had, dan wilde Damien hem die tijd geven.

Mijn motieven waren wat minder zakelijk. Ik wilde gewoon niet dat er een einde kwam aan mijn tijd met Damien. Net zoals mijn beeltenis op het doek kwam ik meer en meer tot leven.

Ik was slechts een paar weken geleden naar Los Angeles verhuisd, vastbesloten om op de rijpe leeftijd van vierentwintig jaar een succesvolle carrière in het bedrijfsleven op te bouwen. De gedachte dat een man als Damien Stark mij zou willen – laat staan een schilderij van mij – was vanzelfsprekend nooit in me opgekomen. Maar vanaf het moment dat we elkaar tijdens een expositie van Blaines werk ontmoetten, waren de vonken ervan afgesprongen. Damien had sindsdien als een bezetene geprobeerd om me te versieren, maar ik had geprobeerd om de boot af te houden. Ik wist immers dat hij iets van me wilde wat ik hem onmogelijk kon geven.

Natuurlijk, ik was geen maagd meer, maar ik kon ook niet zeggen dat ik heel veel ervaring had. Seks is nu eenmaal niet iets voor iemand met mijn verleden – voor iemand met mijn littekens, moet ik eigenlijk zeggen. De jongeman die ik ooit had vertrouwd, had me uiteindelijk ontzettend veel pijn gedaan. Deze herinnering was net zo rauw en pijnlijk geweest als de littekens die mijn lijf ontsierden.

Damien heeft echter totaal geen oog voor mijn littekens. Of hij ziet ze in ieder geval voor wat ze zijn: een deel van wie ik ben. Het zijn oorlogswonden, getuigen van de strijd die ik destijds heb geleverd en nog steeds voer. En terwijl ik dacht dat mijn littekens een bewijs van mijn zwakte waren, zag hij ze juist als een teken van mijn kracht. Het is deze karaktertrek – dat hij me zo goed

begrijpt en doorheeft – die ervoor zorgt dat ik me zo volledig en onweerstaanbaar tot hem aangetrokken voel.

‘Je lacht weer,’ roept Blaine. ‘En ik weet zo wel waar je aan denkt. Of aan wie, moet ik zeggen. Moet ik je persoonlijke beschermheer anders de kamer uit trappen?’

‘Ik ben bang dat je met die glimlach zult moeten leven,’ zegt Damien voor ik antwoord kan geven. Ik moet opnieuw mijn uiterste best doen om me niet om te draaien en naar hem te kijken. ‘Bovendien ga ik hier niet weg zonder Nikki aan mijn zijde.’

Ik smelt bijna weg door zijn warme, zachte stem en ik weet bovendien dat hij meent wat hij zegt. We hebben de hele middag langs de etalages van Rodeo Drive gelopen om mijn nieuwe baan, waar ik morgen begin, te vieren. We hebben hand in hand gekuierd over de kraakheldere stoep van deze beroemde winkelstraat. Bij een koffietentje dronken we samen een heerlijke, ijskoude macchiato, alsof de rest van de wereld niet meer bestond. Zelfs de paparazzi, die ondertussen een bijna obscene interesse hebben gekregen voor alles wat Damien en ik samen doen, hadden amper oog voor ons.

Sylvia, Damiens persoonlijke assistente, had zo nu en dan geprobeerd om een belangrijk telefoongesprek naar hem door te schakelen, maar Damien had er niets van willen weten. ‘Deze tijd is van ons alleen,’ was zijn verklaring geweest, alsof hij had geraden wat ik dacht.

‘Moet ik de financiële dagbladen hier niet van op de hoogte stellen?’ had ik plagend gezegd. ‘Is het niet slecht voor de beurskoersen wanneer Damien Stark een middagje vrij neemt?’

‘Ik neem een wereldwijde economische crisis voor lief als ik daardoor wat tijd met jou kan doorbrengen.’ Daarna had hij mijn hand naar zijn mond gebracht en al mijn vingers gekust. ‘En hoe meer we winkelen, hoe meer we de economie ondersteunen.’ Zijn stem had laag en verlangend geklonken, vol wilde beloften. ‘We kunnen natuurlijk ook terug naar huis gaan. Ik weet nog wel

een paar leuke dingen die we vanmiddag kunnen doen, dingen die geen gevolgen hebben voor de financiële markten.’

‘Klinkt verleidelijk,’ had ik bijdehand geantwoord, ‘maar ik zou me knap schuldig voelen als ik in ruil voor een orgasme de wereldeconomie om zeep zou helpen.’

‘Maak je maar geen zorgen, schatje: ik heb het over meer dan een orgasme.’

Ik heb hard om zijn opmerking moeten lachen en uiteindelijk hebben we zowel de economie gered (die schoenen die hij voor me heeft gekocht, zijn gewoonweg fantastisch) als mij een orgasme bezorgd. Of drie orgasmes, om precies te zijn. Damien is nu eenmaal een heel vrijgeveige man.

Ook wat de telefoon betreft heeft hij zich vanmiddag aan zijn woord gehouden. Ondanks alle piepjes en trillingen heeft hij pas opgenomen toen we weer bij het huis in Malibu waren. En dan alleen nog maar omdat ik medelijden had met degene die hem duidelijk zo dringend wilde spreken. Eenmaal binnen ben ik meteen naar Blaine gerend, terwijl Blaine zijn advocaat verzekerde dat zijn tijdelijke afwezigheid geen gevolgen zou hebben voor de aandelenkoersen.

Ik ben zo in gedachten verzonken dat ik niet eens merk dat Blaine vlak naast me is komen staan. Pas wanneer hij zachtjes met het uiteinde van zijn penseel op mijn onderlip tikt, spring ik geschrokken op.

‘Jezus, Nikki, je zat echt even op een andere planeet.’

‘Ben je eindelijk klaar?’ Ik vind het poseren best leuk en ben Blaine ondertussen als een vriend gaan beschouwen, maar nu ben ik hem een beetje zat. Ik wil alleen nog maar bij Damien zijn.

‘Bijna,’ antwoordt hij. Hij maakt met zijn handen een vierkantje en bekijkt me alsof hij door een lens kijkt. ‘Dat is precies wat ik zocht,’ roept hij terwijl hij met zijn penseel naar me wijst. ‘Het licht op je schouder, de manier waarop je huid lijkt te gloeien, de compositie van kleuren die...’ Zijn stem sterft weg terwijl hij

weer naar zijn ezel loopt. ‘Verdomme nog aan toe,’ gaat hij na een tijdje verder, ‘ik ben toch wel een godvergeten genie. Volgens mij heb ik je perfect te pakken. Ik zweer je dat het net lijkt alsof je zo het schilderij uit zou kunnen stappen.’

‘Betekent dat dat je klaar bent? Mag ik komen kijken?’ Ik draai me spontaan om en realiseer me dan pas dat hij waarschijnlijk had gewild dat ik nog even stil was blijven staan. Maar het kan me opeens niets meer schelen. Al mijn gedachten verdwijnen volledig. Blaine, het schilderij en de hele wereld om mij heen zijn opeens weg. Het enige wat ik nog zie, is Damien.

Hij staat precies op de plek waar ik dacht dat hij zou staan, boven aan de trap. Hij leunt nonchalant tegen de smeedijzeren leuning en ziet er zelfs nog lekkerder uit dan zojuist in mijn fantasie. Dat ik de hele middag al met hem heb doorgebracht, verandert daar niets aan. Zijn aanblik is als godendrank waar ik geen genoeg van kan krijgen.

Ik neem hem helemaal in me op, glijd met mijn ogen langs ieder perfect geschapen deel van zijn lichaam. Zijn sterke kaaklijn, die door een korte stoppelbaard nog eens extra wordt geaccentueerd. Zijn warrige zwarte lokken, dik en zacht en ondertussen zo vaak gestreeld door mijn vingers. En dan zijn er zijn ogen. Die waanzinnige tweekleurige kijkers die me zo indringend aankijken dat ik zijn blik bijna op mijn huid kan voelen.

Hij draagt een spijkerbroek en een wit shirt, maar zelfs in deze kleren is er helemaal niets alledaags aan Damien Stark. Hij is als het ware de personificatie van macht, een vleesgeworden brok energie. Mijn enige angst op dit moment is de wetenschap dat je een bliksemschicht niet kunt vangen of vasthouden. Ik wil deze man voor geen goud kwijt.

Onze blikken ontmoeten elkaar en ik krijg een schok van de kracht die dit veroorzaakt. De atleet, ondernemer en miljardair vallen weg, zodat er alleen een man overblijft die mijn bloed sneller doet stromen en mijn binnenste in vuur en vlam zet. Hij

kijkt me aan met zo'n rauw verlangen dat, als ik al niet naakt zou zijn, mijn kleren spontaan in brand zouden zijn gevlogen.

Ik voel mijn huid tintelen en moet de grootste moeite doen om niet te bewegen. 'Damien,' fluister ik, alsof iets in mij me dwingt om zijn naam uit te spreken. Het woord lijkt in de kamer te blijven hangen, zó dik lijkt de lucht tussen ons te zijn geworden.

Van achter zijn schildersezel schraapt Blaine zijn keel. Damien draait zich in diens richting om en lijkt verbaasd te zijn dat er nog iemand in de kamer is. Dan loopt hij op Blaine af en gaat naast hem voor het schilderij staan. Vanuit mijn positie kan ik het houten geraamte zien waarover het doek gespannen is, en daarnaast de twee mannen die een afbeelding bekijken die voor mij verborgen blijft.

Mijn hart klopt in mijn keel en ik blijf Damien als betoverd aankijken. Hij heeft op zijn beurt iets verrukts in zijn blik, alsof hij neerkijkt op een heilig object. Deze zwijgende aanbidding maakt mijn benen helemaal slap. Ik wil mijn hand uitstrekken om mezelf via het bed naast me weer in balans te brengen, maar mijn polsen zijn nog steeds achter mijn rug gebonden.

Deze gevangenschap herinnert me aan mijn situatie en met de grootste moeite onderdruk ik een nieuwe glimlach. Nee, ik ben niet vrij: ik ben van Damien.

Aanvankelijk wilden Blaine en Damien dat ik voor het schilderij op deze plek zou poseren, met mijn gezicht afgewend en op de achtergrond een paar wapperende gordijnen. Het moest een sensuele en tegelijkertijd hautaine uitstraling krijgen, zodat het zou lijken alsof de vrouw op het schilderij onbereikbaar bleef voor de kunstenaar en de toeschouwer. Het zag er weliswaar fantastisch uit, maar toch leek er iets te ontbreken. Damien had vervolgens voorgesteld om de wapperende gordijnen op mijn huid te laten contrasteren met een strakgespannen bloedrood lint, waarmee mijn handen op mijn rug zouden worden vastgebonden.

Ik was het er meteen mee eens. Ik wilde de man immers. Wilde

door hem worden vastgebonden. Wilde hem toebehoren. Wilde zijn bezit zijn.

Door deze verandering was mijn beeltenis op het doek niet langer ongenaakbaar. De vrouw was een soort trofee geworden. Een vluchtige godin die door een waardige held was getemd.

Damien.

Ik speur zijn gezicht af, op zoek naar hints die me vertellen wat hij van het resultaat vindt. Maar ik ontdek helemaal niets. Hij heeft die typische zakelijke blik van hem, dat granieten masker dat hij opzet als hij zijn geheimen niet prijs wil geven. Damien is een kei in het verstoppen van zijn geheimen.

‘En?’ vraag ik wanneer ik bijna klap van nieuwsgierigheid, ‘wat vind je ervan?’

Damien zwijgt een poosje. Naast hem begint Blaine een beetje zenuwachtig heen en weer te bewegen. Door de toenemende druk lijken de seconden een eeuwigheid te duren. Ik zie Blaines frustratie groeien en groeien en ben dus niet verbaasd wanneer hij zijn geduld verliest: ‘Zeg, doe me een lol, man! Dit is pure perfectie, waar of niet?’

Damien haalt zijn schouders op en laat ze, vergezeld van een diepe zucht, weer zakken. Dan kijkt hij Blaine met openlijke bewondering aan. ‘Het is meer dan perfectie,’ fluistert hij en hij draait zich vervolgens in mijn richting. ‘Ze is het sprekend.’

Blaine begint van oor tot oor te grijnzen. ‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik nooit bescheiden ben over mijn eigen werk, maar dit is... tja, gewoon te gek! Het is echt en sensueel, maar bovenal eerlijk.’

Damien kijkt nog steeds naar mij en ik snak opeens naar lucht. Mijn hart bonkt zo hard dat ik niet snap dat ik überhaupt nog iets kan horen. Ik weet zeker dat aan mijn borsten goed te zien is hoe zwaar ik ademhaal, en ik vrees dat Blaine wel doorheeft dat ik de grootste moeite heb om het wilde verlangen dat door mijn lijf giert, te beteugelen. Het liefst zou ik hem nu smeken om de

kamer te verlaten, zodat ik me door Damien kan laten zoenen. Me kan laten aanraken.

Een snerpende piep doorbreekt de drukkende stilte en Damien rukt zijn telefoon uit zijn zak. Hij vloekt wanneer hij het sms'je gelezen heeft. Ik zie hoe zijn gezicht verduistert wanneer hij zijn mobiel weer in zijn zak steekt. De sms beantwoordt hij niet. Ik bijt op mijn bovenlip en voel hoe mijn huid begint te kriebelen van de opkomende bezorgdheid.

Blaine staat, duidelijk blind voor de spanning, met een schuin hoofd weer naar het doek te kijken. 'Beweeg je niet, Nik. Ik wil het licht in deze hoek nog een beetje aanpassen, zodat...'

Het gerinkel van Damiens telefoon onderbreekt Blaines uitleg. Ik verwacht dat Damien dit telefoontje ook wel zal negeren, maar tot mijn verbazing neemt hij op. Tegelijkertijd beent hij zo snel de kamer uit, dat ik zijn geïrriteerde 'Wat?' amper kan verstaan.

Hij kijkt me niet meer aan.

Ik dwing mezelf om voor Blaine in de juiste positie te blijven staan en probeer een groeiend gevoel van angst de baas te blijven. Dit is geen zakelijk gesprek, weet ik, want Damien wordt nooit boos als het om zaken gaat. Het is eerder het tegenovergestelde: de strijd en de overwinning die met zakendoen gepaard gaan, vindt hij juist prachtig.

Nee, er is duidelijk iets anders aan de hand. Onwillekeurig denk ik aan de bedreigingen die aan zijn adres zijn gemaakt, en aan de geheimen die hij nog altijd met zich meedraagt. Damien heeft mij ondertussen al helemaal naakt gezien, zowel fysiek als mentaal, maar van hem weet ik eigenlijk nog maar bar weinig. Een groot deel van Damiens leven is nog steeds in nevelen gehuld.

Houd jezelf een beetje in bedwang, Nikki! Wat privacy om een telefoontje te kunnen plegen heeft niet per se te maken met duistere geheimen. Bovendien hebben de meeste telefoontjes helemaal niets te maken met samenzweringen of andere gevaren.

Ik weet dat dit zo is. Ik geloof dat dit zo is. Maar deze rationele benadering brengt mijn hoge hartslag niet tot bedaren en weet evenmin raad met de knoop in mijn maag. Naakt moeten poseren helpt overigens ook niet. Dit lijkt namelijk heel erg op een wilde achtbaanrit, en dan voelt redelijk nadenken een beetje alsof er iemand aan de noodrem trekt.

Ik zou het liefst mijn armen om me heen slaan, maar door het rode lint is dit helaas onmogelijk.

De waarheid gebiedt me te zeggen dat ik op eieren loop sinds mijn voormalige baas Damien heeft bedreigd. Carls bedrijf had een zakelijke overeenkomst met Stark Applied Technology willen sluiten, maar toen Damien dit aanbod afwees, gaf Carl mij de schuld van deze mislukking. Hij ontsloeg me op staande voet, maar dat ging hem blijkbaar niet ver genoeg. De laatste keer dat ik hem sprak, zwoer hij me namelijk dat hij het Damien betaald zou zetten. Tot dusver is er nog niets gebeurd, maar Carl is een vasthoudende en slimme vent. Bovendien denkt hij dat hij het gelijk aan zijn zijde heeft. Wat hem betreft heeft Damien een van zijn grootste zakendeals om zeep geholpen. De financiële schade moet voor hem in de miljoenen lopen en Carl is er niet de man naar om dit verlies (en de bijbehorende belediging) verder maar te vergeten.

Dat er de afgelopen week niets is gebeurd, zint me maar niets. Wat betekent deze radiostilte sinds dat laatste gesprek tussen Carl en mij? Ik loop er de hele tijd al over te piekeren, maar de enige verklaring die ik kan bedenken is dat er wel degelijk iets is gebeurd – en dat Damien me hier niets over heeft verteld.

Ik kan er natuurlijk naast zitten – dat hoop ik eigenlijk. Maar ik voel dat de angst en bezorgdheid wortel hebben geschoten in mijn binnenste. Met sadistisch plezier fluisteren ze me in dat Damien van alles over mij weet, maar ik eigenlijk nog niets over hem.

‘Verdomme, Nikki, je loopt weer te fronsen.’ Ondanks zijn terechtwijzing grinnikt Blaine vals. ‘Soms zou ik wel eens een

kijkje in dat koppie van je willen nemen. Ik ben razend benieuwd naar wat jij allemaal denkt.’

Ik tover een glimlach om mijn lippen. ‘Diepe gedachten, maar niets om je zorgen over te maken.’

‘Prima,’ antwoordt Blaine, maar ik zie twijfel en misschien zelfs ook wat bezorgdheid in zijn blik. Ik vraag me af wat zijn minnares Evelyn, die Damien al sinds zijn jeugd kent, hem over diens verleden heeft verteld. Het is heel goed mogelijk dat Blaine heel wat meer dan ik weet over de man die mij zo in vuur en vlam heeft gezet. Door dit besef moet ik opnieuw fronsen.

Wanneer Damien na een paar minuutjes weer terugkomt, moet ik me inhouden om niet op hem af te rennen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik.

‘Niets wat niet door een blik op jou genezen kan worden.’

Ik lach en hoop dat hij niet hoort hoe gemaakt het geluid uit mijn mond komt. Hij draagt opnieuw het masker dat hij de buitenwereld doorgaans toont. Maar ik ben de buitenwereld niet en ik weet dus wel beter. Ik kijk hem indringend aan, wacht tot zijn blik de mijne vangt. Wanneer dit gebeurt, lijkt het wel alsof ergens binnen in hem een schakelaar wordt omgezet. De harde trekken in zijn gezicht vormen zich om tot een oprechte glimlach, zodat ik mezelf voor de zoveelste keer voel smelten.

Hij komt naar me toe lopen en ik voel mijn hartslag sneller worden bij elke voetstap. Hij blijft vlak voor me staan en opeens krijg ik bijna weer geen adem. Na alles wat er tussen ons is gebeurd – na al mijn wonden die hij heeft gelikt en alle geheimen die ik heb verklapt – vind ik het onbegrijpelijk dat ieder moment met Damien als een eerste kennismaking voelt.

‘Weet jij wel hoeveel je voor me betekent?’

‘Ik...’ Ik hap naar adem en probeer het opnieuw. ‘Ja,’ zeg ik, ‘net zo veel als jij voor mij betekent.’

Ik ben nu compleet gevangen in zijn blik en nabijheid. Hij raakt me weliswaar niet aan, maar zo voelt het eigenlijk wel. Op

dit moment is alles wat ik voel en wie ik ben helemaal gefocust op Damien. Ik wil hem troosten, hem over zijn wangen aaien en met mijn handen door zijn haar glijden. Ik wil zijn hoofd naar mijn borst trekken en hem lieve woordjes toefluisteren. Ik wil met hem vrijen, langzaam en liefdevol, totdat de dreigende schaduwen van de nacht verdwenen zijn en we ons kunnen laven aan het licht van een nieuwe dag.

Van achter zijn ezel laat Blaine een beleefd kuchje klinken.

Damiens glimlach verandert in dezelfde grijns die ik ook rond mijn mond heb. We hebben alleen maar in elkaars ogen gekeken, maar toch voelt het alsof Blaine zojuist getuige is geweest van iets heel intiems.

‘Ja, oké. Ik ga er maar weer eens vandoor. Die borrel begint zaterdag toch om zeven uur, is het niet? Nou, dan kom ik eind van de middag wel langs om te kijken of er nog wat laatste werk aan gedaan moet worden. En ik zorg er uiteraard ook voor dat ik het schilderij netjes ophang wanneer ik de overige doeken kom neerzetten.’

‘Perfect,’ zegt Damien zonder hem aan te kijken.

‘Ik moet wel bekennen,’ gaat Blaine verder, terwijl hij zijn spullen bijeenraapt, ‘dat ik deze sessies zal gaan missen.’

Heel eventjes denk ik iets wat op melancholie lijkt in Damiens ogen te zien, maar binnen een fractie van een seconde is het al weer weg. ‘Ja,’ antwoordt hij, ‘ik ook.’

Ik weet niet zeker wanneer Blaine precies vertrokken is, maar op een gegeven moment is hij weg. Damien is er nog wel, al raakt hij me nog steeds niet aan. Ik merk dat ik gek dreig te worden als ik zijn handen niet snel alsnog op mijn lijf zal voelen.

‘Is het nu echt klaar?’ vraag ik. ‘Ik heb het nog steeds niet gezien.’

‘Kom eens mee.’

Ik draai mijn rug naar hem toe, in de verwachting dat hij mijn polsen los zal maken. In plaats daarvan pakt hij me bij mijn

schouders en leidt me met zachte dwang naar de ezel. Dankzij het lint dat nog steeds om mijn linkerbeen is gewikkeld, kom ik slechts langzaam vooruit. Damien lijkt niet van plan te zijn om me uit deze benarde positie te bevrijden. Bovendien negeert hij de badjas die ik normaal gesproken na het poseren krijg omgeslagen totaal.

Grijnzend trek ik mijn wenkbrauwen op. Damien laat meteen merken dat hij begrijpt wat ik bedoel. 'Ach, mevrouw Fairchild, dacht je werkelijk dat ik mezelf zo'n prachtige gelegenheid zou ontzeggen?'

'Hmm.' Ik probeer om wat irritatie in mijn reactie te laten klinken, maar ik weet zeker dat hij de blijdschap in mijn stem heeft opgemerkt.

Hij geeft echter geen antwoord, want op dit moment hebben we het schilderij dan toch bereikt. Ik hap naar adem – ja, ik ben het werkelijk. De ronding van mijn kont, de zwelling van mijn borst; het klopt allemaal. Maar het is tegelijkertijd méér dan een afbeelding van mij. De figuur op het doek is zowel hooghartig als onderdanig, sterk en kwetsbaar tegelijk. Het is ook anoniem, precies zoals Damien had beloofd. Ik heb mijn gezicht afgewend en het enige wat je ziet zijn mijn goudkleurige krullen in een slordige knot op mijn hoofd, waarvan enkele lokken speels langs mijn hals en schouders kronkelen. In het echt bestaan die krullen overigens niet meer, want mijn lange manen zijn onlangs vervuild voor een boblijn die tot mijn schouders reikt.

Ik frons wanneer ik me het gewicht van de schaar in mijn hand herinner. Me herinner hoe ik mijn eigen kapsel te lijf ben gegaan toen ik eigenlijk iets scherps in mijn vlees wilde steken. Het gebeurde op een moment waarop ik me compleet verloren voelde, en ik zeker wist dat pijn de enige manier was waarop ik mezelf weer aan het leven vast kon grijpen.

Ik ril eventjes. Het is geen herinnering waar ik graag aan terugdenk.